WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 13 września 2010 r.*

W sprawie T-314/06

Whirlpool Europe Srl, z siedzibą w Comerio (Włochy), reprezentowana przez M. Bronckers oraz F. Louis, adwokatów,

strona skarżąca,

popierana przez

Republikę Włoską, reprezentowaną przez G. Albenzia, avvocato dello Stato,

oraz przez

Europejskie Stowarzyszenie producentów AGD (CECED), z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowane przez Y. Desmedt oraz A. Verheyden, adwokatów,

interwenienci,

* Język postępowania: angielski.

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Berrischa, adwokata,

strona pozwana,

popierani przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez H. van Vlieta oraz T. Scharfa, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

LG Electronics, Inc., z siedzibą w Seulu (Korea Południowa), reprezentowaną początkowo przez L. Ruessmann oraz P. Hecker, a następnie przez Ruessmann oraz A. Willems, adwokatów,

interwenienci,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności części rozporządzenia Rady (WE) nr 1289/2006 z dnia 25 sierpnia 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych lodówek „side-by-side" pochodzących z Republiki Korei (Dz.U. L 236, s. 11),

SĄD (szósta izba),

w składzie: A.W.H. Meij (sprawozdawca), prezes, V. Vadapalas i L. Truchot, sędziowie,

sekretarz: C. Kantza, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 listopada 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Na podstawowe uregulowanie antydumpingowe składa się rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1), z późniejszymi zmianami (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym") [zastąpione przez rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51, sprostowanie Dz.U. L 7, s. 22)].

2 Artykuł 1 ust. 1, 4 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 1 ust. 1, 4 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

[…]

4. Do celów niniejszego rozporządzenia »produkt podobny« oznacza produkt, który jest identyczny, to jest taki, który przypomina pod wszystkimi względami produkt objęty postępowaniem lub, przy braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod każdym względem, ale którego właściwości ściśle odpowiadają właściwościom produktu objętego postępowaniem".

3 Artykuł 15 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 15 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi:

„1. Wszelkie konsultacje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu prowadzi się w ramach Komitetu doradczego, w którego skład wchodzą przedstawiciele wszystkich państw członkowskich oraz przedstawiciel Komisji jako przewodniczący. Konsultacje przeprowadza się niezwłocznie na wniosek państwa członkowskiego lub z inicjatywy Komisji, w każdym przypadku w okresie umożliwiającym przestrzeganie terminów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Komitet obraduje po zwołaniu przez przewodniczącego. Przewodniczący bezzwłocznie, jednak nie później niż na 10 dni przed posiedzeniem przekazuje państwom członkowskim wszelkie istotne informacje.

3. Gdy jest to niezbędne, konsultacje mogą być prowadzone wyłącznie w formie pisemnej; w takich przypadkach Komisja zawiadamia o tym fakcie państwa członkowskie i wyznacza termin, w którym mogą one wyrażać swoje opinie lub wnioskować o konsultacje ustne, które organizuje przewodniczący, pod warunkiem że konsultacje te mogą być przeprowadzone w okresie umożliwiającym przestrzeganie terminów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

4. Konsultacje obejmują w szczególności:

[…]

d) środki, które w danych okolicznościach mogą zapobiec szkodzie lub naprawić szkodę spowodowaną dumpingiem, jak również sposoby wprowadzenia w życie tych środków".

4 Termin dziesięciu dni roboczych przyznany przez art. 15 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 15 ust. 2 rozporządzenia 1225/2009) przewodniczącemu Komitetu doradczego na przekazanie państwom członkowskim wszystkich istotnych informacji został wprowadzony do rozporządzenia podstawowego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (Dz.U. L 77, s.12), którego motyw 17 stanowi:

„Informacje dostarczane państwom członkowskim w komitecie doradczym mają często wysoce techniczny charakter i zawierają szczegółowe analizy ekonomiczne i prawne. Aby zapewnić państwom członkowskim wystarczającą ilość czasu na rozważenie tych informacji, należy wysyłać je co najmniej na 10 dni przed datą posiedzenia ustaloną przez Przewodniczącego Komitetu doradczego".

5 Artykuł 20 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 20 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi:

„1. Wnioskodawcy, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania szczegółów najważniejszych ustaleń i faktów, na

podstawie których wprowadzono środki tymczasowe. Wnioski o przekazanie tych ustaleń składa się w formie pisemnej, niezwłocznie po wprowadzeniu środków tymczasowych, po czym niezwłocznie przekazuje się je także w formie pisemnej.

2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie postępowania bądź pozostałych czynności bez zastosowania środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystanych przy środkach tymczasowych.

[…]

4 Ustalenia ostateczne mają formę pisemną. Sporządza się je z zastrzeżeniem informacji poufnych, tak szybko jak to możliwe, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed ostateczną decyzją lub przedstawieniem przez Komisję propozycji działań ostatecznych na podstawie art. 9. W przypadku gdy Komisja nie jest w stanie dokonać ustaleń w tym terminie, robi to bezzwłocznie po jego upływie. Ustalenia ostateczne nie przesądzają o żadnej dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję bądź Radę, ale w przypadku gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane.

5. Oświadczenia złożone po przekazaniu ustaleń ostatecznych uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należytym uwzględnieniu pilności sprawy".

Okoliczności postania sporu

1. *Rynek będący przedmiotem postępowania*

6 Rynek chłodziarko-zamrażarek będący przedmiotem postępowania, w ramach którego zostały przyjęte sporne środki antydumpingowe, obejmuje trzy segmenty:

— segment lodówek z zamrażalnikiem na dole, w którym komora chłodziarki znajduje się nad komorą zamrażalnika;

— segment lodówek z zamrażalnikiem u góry, w którym komora zamrażalnika znajduje się nad komorą chłodziarki;

— segment lodówek „side-by-side" (drzwi wahadłowe umieszczone jedne obok drugich prowadzą do komór położonych jedna obok drugiej „side-by-side").

7 Ostatnio na rynku pojawił się nowy, trzydrzwiowy rodzaj chłodziarko-zamrażarek, w którym komora zamrażalnika znajduje się pod komorą chłodziarki, obydwie w jednym urządzeniu. Komora zamrażalnika jest wyposażona w jedne drzwi, podczas gdy dwoje drzwi wahadłowych „side-by-side" [jedne obok drugich] otwiera chłodziarkę.

2. *Wstępna faza postępowania*

8 W dniu 18 kwietnia 2005 r. skarżąca, Whirlpool Europe Srl, złożyła na podstawie rozporządzenia podstawowego skargę dotyczącą przywozu niektórych lodówek „side-by-side" pochodzących z Korei Południowej.

9 W dniu 2 czerwca Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych lodówek „side-by-side" pochodzących z Republiki Korei (Dz.U. C 135, s. 4). Produktami rzekomo stanowiącymi przedmiot dumpingu były chłodziarko-zamrażarki o pojemności przekraczającej 400 l i wyposażone w przynajmniej dwoje oddzielnych drzwi zewnętrznych umieszczonych jedne obok drugich.

10 Komisja wysłała kwestionariusze do wszystkich znanych stron zainteresowanych postępowaniem.

11 Jedno z zainteresowanych przedsiębiorstw, LG Electronics, Inc. (zwane dalej „LG"), podniosło, iż należało objąć zakresem postępowania wszystkie duże lodówki, ponieważ służą one do tego samego celu, tj. przechowywania żywności i napojów, oraz ponieważ większość lodówek wyposażona jest w komorę chłodziarki i komorę zamrażarki.

12 LG podniosła ponadto, że definicja produktu zawarta w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania antydumpingowego była błędna. Wskazała, że dla przedsiębiorców z branży przez lodówki „side-by-side" należy rozumieć lodówki, w których komora chłodziarki i komora zamrażarki są umieszczone obok siebie i wyposażone w osobne zewnętrzne drzwi do każdej komory. Jej zdaniem zachowanie takiej definicji produktu objętego postępowaniem, jaką zawiera zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia, oznaczałoby objęcie zakresem postępowania niektórych lodówek z zamrażalnikiem na dole, a konkretnie takich chłodziarko-zamrażarek, w których komora chłodziarki

umieszczona na górze ma dwoje drzwi, a komora zamrażalnika na dole ma jedne drzwi, przy jednoczesnym wyłączeniu z zakresu postępowania porównywalnych modeli wyposażonych w jedne drzwi do każdej komory. W związku z tym LG wniosła o wyłączenie z zakresu postępowania wszystkich typów chłodziarko-zamrażarek wyposażonych w co najmniej troje drzwi albo o rozszerzenie zakresu postępowania na wszystkie chłodziarko-zamrażarki.

13 Wreszcie LG podniosła, że to nie charakterystyka zewnętrzna modelu, zwłaszcza drzwi, ma znaczenie, ale jego układ wewnętrzny. LG podniosła w szczególności, że konfiguracja komory mrożącej i chłodzącej jest podstawową cechą wyróżniającą lodówkę „side-by-side".

14 W dniu 14 listopada 2005 r. skarżąca przedstawiła Komisji badania zamieszczone w czasopismach konsumenckich, przemawiające za włączeniem trzydrzwiowych lodówek do definicji odnośnego produktu.

15 W dniu 17 listopada 2005 r. w trakcie spotkania z Komisją skarżąca zapoznała się z argumentacją LG dotyczącą odnośnego produktu. Odpowiedziała ona na nią pisemnie w dniu 13 grudnia 2005 r. W pismach z dnia 17 i 25 stycznia 2006 r. LG wyraziła inne uwagi, na które skarżąca odpowiedziała w dniu 31 stycznia 2006 r. W dniu 2 lutego 2006 r. skarżąca została ponownie wysłuchana przez Komisję. W dniach 6, 7 i 15 lutego LG przedstawiła Komisji nowe uwagi w przedmiocie definicji odnośnego produktu.

3. *Rozporządzenie tymczasowe*

16 W dniu 28 lutego 2006 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 355/2006 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych lodówek „side-by-side" pochodzących z Republiki Korei (Dz.U. L 59, s. 12, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym").

17 W rozporządzeniu tymczasowym Komisja odrzuciła tezę LG dotyczącą wspólnego wykorzystania wszystkich dużych lodówek z tego powodu, że rynek lodówek „side-by-side" „wyraźnie stanowi oddzielny i niezależny segment rynku". Specyficzne cechy fizyczne lodówek „side-by-side", a mianowicie dwoje dużych drzwi umieszczonych obok siebie, powodują, że lodówki „side-by-side" mają „własne, szczególne miejsce" na rynku chłodziarko-zamrażarek.

18 Komisja odrzuciła również żądanie LG wykluczenia z zakresu postępowania wszystkich chłodziarko-zamrażarek wyposażonych w trzy lub więcej drzwi z tego powodu, że w toku dochodzenia ustalono, iż nie istnieje „powszechna definicja" lodówek „side-by-side". Przeciwnie, obok innych modeli lodówek „side-by-side" na rynku można znaleźć trzydrzwiowe chłodziarko-zamrażarki, na które powołuje się LG.

19 Na tej podstawie Komisja tymczasowo przyjęła, że pomimo różnic co do pojemności, cech dodatkowych oraz wykorzystywanych materiałów wszystkie typy lodówek „side-by-side", włącznie z trzydrzwiowymi chłodziarko-zamrażarkami z zamrażalnikiem na dole, charakteryzują się tymi samymi podstawowymi cechami fizycznymi i technicznymi oraz są wykorzystywane zasadniczo do tych samych celów.

20 W związku z tym Komisja stwierdziła, że lodówki „side-by-side" produkowane i sprzedawane w Unii Europejskiej przez przemysł wspólnotowy, z jednej strony, oraz lodówki „side-by-side" produkowane i sprzedawane w Korei Południowej, z drugiej strony, charakteryzują się zasadniczo tymi samymi cechami fizycznymi i technicznymi oraz mają te same podstawowe zastosowania, i dlatego uznała je tymczasowo za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

21 W związku z tym rozporządzenie tymczasowe stanowi w art. 1, iż:

„Niniejszym nakłada się tymczasowe cło antydumpingowe na lodówki »side-by-side«, tj. chłodziarko-zamrażarki o pojemności przekraczającej 400 l i wyposażone w przynajmniej dwoje oddzielnych drzwi zewnętrznych umieszczonych jedne obok drugich, objęte kodem CN ex 8418 10 20 (kod TARIC 8418 10 20 91) i pochodzące z Republiki Korei".

4. *Późniejsza faza postępowania*

22 Po powiadomieniu ich przez Komisję o tymczasowych ustaleniach, skarżąca i LG przedstawiły nowe uwagi w kwestii definicji odnośnego produktu. LG przedstawiła ekspertyzę dotyczącą projektu klasyfikacji lodówek. W drodze wymiany korespondencji skarżąca i LG przedstawiły stanowisko w kwestii definicji odnośnego produktu.

5. *Dokument zawierający ostateczne ustalenia*

23 W dniu 30 czerwca 2006 r. Komisja sporządziła dokument obejmujący ostateczne ustalenia. Przypomniała w nim, że ustaloną praktyką instytucji wspólnotowych przy definiowaniu produktu objętego postępowaniem jest odniesienie się przede wszystkim do podstawowej charakterystyki fizycznej i technicznej takich produktów oraz że jeżeli nie ma „wyraźnych linii podziału" pomiędzy różnymi segmentami, wówczas modele należące do różnych segmentów produktów są zazwyczaj postrzegane jako stanowiące jeden produkt.

24 Komisja stwierdziła, że w toku postępowania ustalono, iż tradycyjny podział rynku chłodziarko-zamrażarek na trzy osobne segmenty jest niekwestionowany i znany wszystkim podmiotom działającym w tej branży, tak że rozszerzenie definicji odnośnego produktu na wszystkie chłodziarko-zamrażarki zgodnie z wnioskiem LG jest nieuzasadnione.

25 Komisja podniosła następnie, że ani charakterystyka fizyczna (dwoje drzwi umieszczonych obok siebie oraz wielkość urządzenia), ani też względy dotyczące sprzedaży oraz postrzegania przez konsumenta nie uzasadniają wyłączenia modelu trzydrzwiowego z definicji odnośnego produktu. Komisja na tej podstawie przyjęła, że należało poszerzyć tę definicję o „trzydrzwiowy model side-by-side".

6. *Dokument w sprawie zmiany ostatecznych ustaleń*

26 Zainteresowanym stronom wyznaczono termin do 11 lipca 2006 r. na przedstawienie uwag dotyczących dokumentu obejmującego ostateczne ustalenia.

27 W dniach 5 i 6 lipca 2006 r. przewodniczący komitetu doradczego przekazał państwom członkowskim dokumenty dotyczące środków ostatecznych, które Komisja uznała za stosowne zaproponować.

28 W dniu 11 lipca 2006 r. skarżąca i LG przedstawiły uwagi co do dokumentu obejmującego ostateczne ustalenia. Skarżąca potwierdziła, iż przychyla się do definicji odnośnego produktu przyjętej przez Komisję, podczas gdy LG ponownie zakwestionowała tok rozumowania i wnioski przyjęte w tym zakresie przez Komisję.

29 Pismem z dnia 14 lipca 2006 r. Komisja poinformowała państwa członkowskie o zmianie stanowiska dotyczącego definicji odnośnego produktu, z której wyłączyła na przyszłość trzydrzwiowe lodówki.

30 Pismem z dnia 17 lipca 2006 r., skierowanym do członka Komisji właściwego ds. handlu, skarżąca zakwestionowała taką zmianę stanowiska, o której dowiedziała się w sposób nieformalny.

31 Pismem z dnia 19 lipca 2006 r. Komisja przesłała skarżącej dokument w sprawie zmiany ostatecznych ustaleń, informując ją o takiej zmianie. W dokumencie tym Komisja podniosła, że:

„Wspomniany powyżej eksporter przedstawił dodatkowe dowody potwierdzające definicję segmentu chłodziarko-zamrażarek »side-by-side« opartą na podstawie konfiguracji wewnętrznej komór, nie zaś na podstawie mocowania drzwi. Po przedstawieniu ostatecznych wniosków, w świetle dowodów dostarczonych przez tego samego eksportera, w dalszej części postępowania oceniano stanowiska wyrażone przez niektóre najważniejsze instytuty badawcze oraz instytucje klasyfikacyjne, z których większość klasyfikowała chłodziarko-zamrażarki na podstawie konfiguracji wewnętrznej, a nie na podstawie mocowania drzwi. W związku z powyższym uznano, że ze względu na cechy fizyczne model trzydrzwiowy nie może zostać włączony do segmentu chłodziarko-zamrażarek »side-by-side« […]. Jeżeli chodzi o postrzeganie produktów przez klientów, zarówno wnioskodawca, jak i producenci wspólnotowi dostarczyli wzajemnie sprzeczne wyniki badań konsumentów popierające ich wnioski. W tym względzie wyciągnięcie jednoznacznych wniosków okazało się niemożliwe.

Z powyższego wynika, że model trzydrzwiowy należy uznać za model należący do segmentu chłodziarko-zamrażarek z zamrażalnikiem na dole, a nie do segmentu chłodziarko-zamrażarek »side-by-side«. […]

W rezultacie uznano za stosowne dokonanie przeglądu definicji produktu znajdującej się w rozporządzeniu tymczasowym. W związku z powyższym produkt objęty postępowaniem ostatecznie definiuje się jako chłodziarko-zamrażarkę o pojemności przekraczającej 400 litrów z komorami zamrażalnika i chłodziarki umieszczonymi jedna obok drugiej »side-by-side«, pochodzącą z Republiki Korei, obecnie objętą kodem CN ex 8418 10 20".

32 Stronom i innym zainteresowanym stronom wyznaczono termin do godziny 10.00 dnia 31 lipca 2010 r. na przedstawienie uwag.

33 W dniach 19 i 20 lipca 2006 r. komitet doradczy zebrał się w celu oceny środków ostatecznych, które Komisja zamierzała zaproponować Radzie Unii Europejskiej, zawierających nową definicję odnośnego produktu, z której zostały wyłączone trzydrzwiowe chłodziarko-zamrażarki.

34 Pismem z dnia 28 lipca 2006 r. skarżąca i Europejskie Stowarzyszenie producentów AGD (CECED) zakwestionowały zmianę definicji odnośnego produktu zawartą w dokumencie w sprawie zmiany ostatecznych ustaleń.

35 W dniu 31 lipca 2006 r. Komisja przekazała Radzie wniosek dotyczący rozporządzenia, COM(2006) 436 wersja ostateczna, nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych lodówek „side-by-side" pochodzących z Republiki Korei.

36 Pismem z dnia 9 sierpnia 2006 r. Komisja odpowiedziała na uwagi skarżącej z dnia 28 lipca 2006 r.

7. *Zaskarżone rozporządzenie*

37 W dniu 25 sierpnia 2006 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1289/2006 z dnia 25 sierpnia 2006 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych lodówek „side-by-side" pochodzących z Republiki Korei (Dz.U. L 236, s. 11, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem").

38 W art. 1 zaskarżone rozporządzenie stanowi:

„Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na lodówki »side-by-side«, tj. chłodziarko-zamrażarki o pojemności przekraczającej 400 l, wyposażone w komorę zamrażalnika oraz komorę chłodziarki umieszczone jedna obok drugiej »side-by-side«, objęte kodem CN ex 8418 10 20 (kod TARIC 8418 10 20 91) i pochodzące z Republiki Korei".

Przebieg postępowania i żądania stron

39 W dniu 17 listopada 2006 r. skarżąca wniosła do Sądu niniejszą skargę.

40 Komunikat dotyczący wniesienia skargi został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 30 grudnia 2006 r. (Dz.U. C 326, s. 67).

41 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 11 stycznia i 14 stycznia 2007 r., odpowiednio, Komisja i LG wniosły o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

42 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 9 lutego 2007 r. CECED i Electrolux wniosły o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania skarżącej.

43 Postanowieniem z dnia 26 lutego 2007 r. prezes trzeciej izby Sądu dopuścił interwencję Komisji.

44 Postanowieniem z dnia 10 maja 2007 r. prezes trzeciej izby Sądu dopuścił interwencję CECED i LG.

45 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 czerwca 2007 r. Republika Włoska wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania skarżącej.

46 Postanowieniem z dnia 4 września 2007 r. prezes trzeciej izby Sądu dopuścił interwencję Republiki Włoskiej.

47 Wskutek zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do szóstej izby, której w związku z tym przekazano niniejszą sprawę.

48 Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2008 r. Sąd (szósta izba) odrzucił wniosek interwencyjny Electroluxu.

49 Postanowieniem z dnia 8 października 2009 r. prezes szóstej izby uwzględnił wniosek skarżącej o zachowanie poufności wobec CECED i LG w stosunku do niektórych jej dokumentów za wyjątkiem jednego z odnośnych dokumentów, w stosunku do którego odrzucono wniosek o zachowanie go w poufności wobec LG. W związku z tym powiadomiono LG o treści ostatniego z wymienionych dokumentów.

50 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (szósta izba) postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania wezwał strony do przedstawienia odpowiedzi na piśmie na pewne pytania. Strony zastosowały się do tego wezwania we wskazanym terminie.

51 Strony przedstawiły swoje stanowiska oraz udzieliły odpowiedzi na pytania Sądu podczas rozprawy, która odbyła się w dniu 11 listopada 2009 r.

52 Skarżąca, popierana przez Republikę Włoską i CECED, wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia z uwagi na to, że przyjęta przez Radę definicja produktów objętych rozporządzeniem i produktów podobnych nie obejmuje wszystkich chłodziarko-zamrażarek mających co najmniej dwoje drzwi umieszczonych jedne koło drugich „side-by-side”;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

53 Rada popierana przez Komisję i LG wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej lub oddalenie jej jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

54 Ponieważ sędzia T. Tchipev nie mógł uczestniczyć w posiedzeniach Sądu po zamknięciu procedury ustnej, sprawa została przydzielona prezesowi izby A.W.H. Meijowi jako sędziemu sprawozdawcy oraz wyznaczono sędziego V. Vadapalasa na podstawie art. 32 § 3 regulaminu Sądu w celu uzupełnienia składu izby.

55 Postanowieniem z dnia 5 lipca 2010 r. Sąd (izba szósta) w nowym składzie ponownie otworzył procedurę ustną i poinformował strony, iż zostaną one wysłuchane na nowej rozprawie w dniu 8 września 2010 r.

56 Pismami, odpowiednio, z dnia 9, 12, 14, 15 i 16 lipca 2010 r. skarżąca, Rada, Komisja, CECED, LG i Republika Włoska stwierdziły, że przyjmują, iż zostały ponownie wysłuchane.

57 W związku z tym prezes szóstej izby postanowił o zamknięciu procedury ustnej.

Co do prawa

1. *W kwestii zarzucanego naruszenia art. 116 § 6 regulaminu*

58 W trakcie rozprawy Rada zauważyła, iż Republika Włoska nie mogła przedstawić we wniosku interwencyjnym uwag co do istoty sprawy, które mogły zostać przedstawione jedynie w trakcie procedury ustnej.

59 Sąd podnosi, iż zgodnie z art. 116 § 6 regulaminu, jeżeli interwenient, tak jak to uczyniła Republika Włoska, przedstawi wniosek interwencyjny po upływie terminu sześciu tygodni przewidzianego w art. 115 ust. 1 tego regulaminu, rozpoczynającego bieg od dnia opublikowania w Dzienniku Urzędowym ogłoszenia dotyczącego wniesienia skargi, jest on jedynie uprawniony do wzięcia udziału w procedurze ustnej, otrzymania sprawozdania na rozprawę i przedstawienia w trakcie rozprawy uwag na podstawie tego sprawozdania (wyrok Trybunału z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie C-113/07 P Integrati przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2207, pkt 36).

60 Niemniej jednak należy stwierdzić, tak jak to podniosła Republika Włoska w trakcie rozprawy, że uwagi przedstawione przez nią we wniosku interwencyjnym stanowiły wyłącznie przedstawienie argumentów przytoczonych przez nią na poparcie tego wniosku oraz że nie dotyczyły one zasadności skargi.

61 W związku tym należy stwierdzić, że postanowienia art. 116 § 6 regulaminu nie zostały naruszone.

2. *W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności*

W przedmiocie dopuszczalności

Argumenty stron

62 Rada twierdzi, że niniejsza skarga jest niedopuszczalna, ponieważ skarżąca żąda częściowego stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia jedynie w zakresie, w jakim przyjęta przez Radę definicja odnośnego produktu oraz produktu podobnego nie obejmuje wszystkich dużych chłodziarko-zamrażarek mających co najmniej dwoje drzwi umieszczonych jedne koło drugich. Rada powołuje się w tym zakresie na orzecznictwo, zgodnie z którym częściowe stwierdzenie nieważności aktu jest możliwe tylko pod warunkiem, że przepisy, o których stwierdzenie nieważności wniesiono, mogą zostać oddzielone od pozostałych przepisów tego aktu.

63 Rada nie zgadza się również z żądaniem, z którym wystąpiła skarżąca w replice, zmierzającym do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia lub do tego, aby jego art. 1 został uzależniony od utrzymania w mocy zaskarżonego aktu do czasu, kiedy instytucje Unii podejmą środki mające na celu wykonanie wyroku Sądu dotyczącego stwierdzenia nieważności. Żądanie to bowiem równałoby się ze zmianą przedmiotu sporu w trakcie postępowania, tak że Sąd orzekałby ultra petita, jeżeli stwierdziłby nieważność całego rozporządzenia lub jego art. 1.

64 Rada podnosi wreszcie, że Sąd nie może naprawić błędu instytucji Unii poprzez unieważnienie „wykluczenia w ostatniej chwili" trzydrzwiowych chłodziarko-zamrażarek z zakresu zastosowania spornych środków antydumpingowych.

65 Skarżąca kwestionuje argumenty przedstawione przez Radę na poparcie twierdzenia o niedopuszczalności skargi.

Ocena Sądu

66 Sąd twierdzi, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie ma konieczności orzekania co do argumentów przedstawionych przez Radę na poparcie twierdzenia o niedopuszczalności niniejszej skargi, ponieważ żądania skarżącej dotyczące stwierdzenia nieważności należy w każdym wypadku oddalić co do istoty (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 23 marca 2004 r. w sprawie C-233/02 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-2759, pkt 26).

Co do istoty

67 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności skarżąca podnosi cztery zarzuty. Po pierwsze, Rada i Komisja naruszyły prawo skarżącej do obrony w odniesieniu do „wykluczenia w ostatniej chwili" trzydrzwiowych chłodziarko-zamrażarek z definicji odnośnego produktu. Po drugie, instytucje nie skonsultowały się „we właściwym czasie" z państwami członkowskimi w ramach komitetu doradczego w kwestii tego wykluczenia z naruszeniem art. 15 ust. 2 regulaminu podstawowego. Po trzecie, zaskarżone rozporządzenie nie było umotywowane w wystarczający sposób w zakresie spornego

wykluczenia. Po czwarte wreszcie, instytucje naruszyły prawo przy wyborze metody użytej przy definiowaniu odnośnego produktu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony skarżącej w odniesieniu do wykluczenia trzydrzwiowych lodówek z definicji odnośnego produktu

— Argumenty stron

68 W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że Komisja przygotowała dokument w sprawie zmiany ostatecznych ustaleń w dniu 19 lipca 2006 r. oraz że powinna ona była na podstawie art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 20 ust. 5 rozporządzenia 2009) wyznaczyć stronom co najmniej dziesięciodniowy termin na przedstawienie uwag. Tymczasem Komisja przekazała Radzie wniosek dotyczący środków definitywnych w dniu 31 czerwca 2006 r., to jest „kilka godzin" po wygaśnięciu terminu wyznaczonego stronom na przedstawienie uwag (zob. pkt 32 powyżej).

69 Skarżąca zwraca uwagę na to, że zmiana definicji produktu podobnego dotyczyła „istotnego elementu" procedury antydumpingowej oraz że jest ona niecodzienna w jej zaawansowanym stadium. Ponadto skarżąca przedstawiła Komisji 30 stron uwag wraz z 13 nowymi załącznikami, do których w żaden sposób nie ustosunkowano się w zaskarżonym rozporządzeniu. W rzeczywistości rozporządzenie to przejmowało

jedynie motywy znajdujące się już wcześniej w dokumencie w sprawie zmiany ostatecznych ustaleń doręczonym w dniu 19 lipca 2006 r.

70 Skarżąca zwraca również uwagę na to, że okoliczność, iż Komisja zwlekała aż do dnia 9 sierpnia 2006 r. z odpowiedzią na jej uwagi i uczyniła to w sposób szczegółowy, świadczy o tym, że uwagi jej miały znaczenie dla sprawy oraz wymagały pogłębionej analizy, do czego nie doszło przed zmianą przez nią końcowej propozycji oraz przekazaniem jej Radzie w dniu 31 lipca 2006 r. W tym kontekście okoliczność, iż Komisja nie pozostawiła wystarczająco dużej ilości czasu na analizę uwag skarżącej, pozbawiło skuteczności prawo skarżącej do obrony.

71 W tym zakresie skarżąca podnosi, że termin ustalony w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie stanowi jedynie formalności, która powinna być dochowana, lecz zmierza do zagwarantowania praw zainteresowanych do faktycznego wysłuchania.

72 Po drugie, skarżąca twierdzi w replice, iż poza dwoma pismami oraz notatką administracji amerykańskiej, które Rada dołączyła do odpowiedzi na skargę w celu wykazania „lobbingu", do którego odwołała się definicja produktu w ostatniej chwili, żaden dokument lub rozmowa telefoniczna, które wywarły wpływ na ostateczne wnioski, do których doszła Komisja, nie zostały dołączone do niepoufnej wersji jej akt ani też nie zostały podane do wiadomości zainteresowanych stron. W ten sposób Rada naruszyła prawo skarżącej do obrony. Rada naruszyła również zasadę rzetelnego postępowania i równości broni, ponieważ nie ujawniła wszystkich dokumentów dotyczących działalności „lobbingowej" skierowanej wobec Komisji.

73 Rada kwestionuje zasadność niniejszego zarzutu, jak również dopuszczalność argumentacji przedstawionej przez skarżącą w replice.

— Ocena Sądu

74 Przestrzeganie prawa do obrony jest prawem podstawowym Unii, na podstawie którego przedsiębiorstwa, których dotyczy dochodzenie poprzedzające przyjęcie rozporządzenia antydumpingowego, powinny w trakcie postępowania administracyjnego mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska w kwestii prawdziwości i znaczenia zarzucanych im czynów i okoliczności (wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 288, 289 i przytoczone tam orzecznictwo).

75 Wymóg ten został wprowadzony do art. 20 rozporządzenia podstawowego, który przewiduje w ust. 4 (art. 20 ust. 4 obecnie został przejęty przez art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1225/2009), podanie do wiadomości ostatecznych ustaleń. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli ostatecznie podjęta decyzja opiera się na innych faktach i ustaleniach niż podane do wiadomości w ostatecznym ustaleniu, „są one niezwłocznie ujawniane". Artykuł 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego stanowi, że „oświadczenia złożone po przekazaniu ustaleń ostatecznych uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należytym uwzględnieniu pilności sprawy".

76 W niniejszej sprawie wiadomo, że Komisja przekazała skarżącej dokument dotyczący zmiany ostatecznych ustaleń w dniu 19 lipca 2006 r. i wyznaczyła jej termin do dnia 31 lipca 2006 r. dla przekazania Komisji uwag. Wiadomo również, że skarżąca

przedstawiła w dniu 28 lipca 2006 r. uwagi odnośnie do dokumentu dotyczącego zmiany ostatecznych ustaleń oraz że Komisja przedstawiła Radzie projekt ostatecznego rozporządzenia w dniu 31 lipca 2006, to znaczy w dwanaście dni po przekazaniu skarżącej dokumentu dotyczącego zmiany ostatecznych ustaleń. Z powyższego wynika, że Komisja znajdowała się w posiadaniu uwag przekazanych przez skarżącą przed wygaśnięciem dziesięciodniowego terminu przewidzianego w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz że czekała ona na upływ tego terminu przed przekazaniem Radzie projektu ostatecznego rozporządzenia.

77 Ponadto należy podnieść, iż okoliczność, że projekt propozycji rozporządzenia ostatecznego przekazany Radzie jest rozpowszechniany w ramach Komisji w procedurze pisemnej w celu uzyskania zgody członków instytucji, nie podważa możliwości prawidłowego wysłuchania, ponieważ Komisja może w razie potrzeby wstrzymać ową procedurę pisemną, a nawet zmienić projekt swojej propozycji w wyniku uwag przekazanych przez zainteresowane strony.

78 W związku z tym należy stwierdzić, że Komisja nie naruszyła art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Z tego powodu nie można stwierdzić żadnego naruszenia prawa skarżącej do obrony.

79 Wniosku tego nie podważa argument skarżącej, zgodnie z którym jej prawo do obrony oraz prawo do informacji zostały naruszone w odniesieniu do tego, iż nie podano do jej wiadomości, z naruszeniem art. 20 rozporządzenia podstawowego, niektórych listów, a także notatek dotyczących rozmów telefonicznych.

80 W tym zakresie należy bowiem podnieść, iż skarżąca wnioskuje o istnieniu dodatkowych dokumentów, które nie zostały podane do jej wiadomości, na podstawie istnienia dokumentów przedstawionych przez Radę w trakcie postępowania przed Sądem, to znaczy dwóch listów skierowanych przez władze amerykańskie do Komisji oraz pisma wewnętrznego służb Komisji dotyczącego rozmowy telefonicznej z władzami amerykańskimi.

81 W każdym razie należy podnieść, że skarżąca poprzestaje, bez przedstawiania żadnego dowodu, na zakładaniu istnienia dodatkowych dokumentów, które wywarły wpływ na ostateczne ustalenia Komisji.

82 W związku z tym skarżąca nie może powoływać się na brak powiadomienia jej o takich dokumentach na poparcie jej zarzutu.

83 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy oddalić pierwszy zarzut.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego braku skonsultowania się „we właściwym czasie" z państwami członkowskimi w ramach komitetu doradczego w kwestii wykluczenia trzydrzwiowych lodówek z definicji odnośnego produktu

— Argumenty stron

84 Skarżąca podnosi, że zgodnie z art. 15 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 15 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia 1225/2009), przewodniczący komitetu doradczego bezzwłocznie, jednak nie później niż na 10 dni przed posiedzeniem przekazuje państwom członkowskim wszelkie istotne informacje.

85 Przepis ten został naruszony w niniejszej sprawie, ponieważ komitet doradczy nie mógł wydać opinii po pełnym zapoznaniu się ze sprawą, gdyż jego członkom nie podano do wiadomości wszystkich istotnych informacji w terminie dziesięciu dni roboczych przed jego posiedzeniem w dniach 19 i 20 lipca 2006 r., jako że członkowie ci zostali poinformowani dopiero w dniu 14 lipca 2006 r. o decyzji Komisji o wykluczeniu trzydrzwiowych lodówek z definicji odnośnego produktu.

86 Ów proceduralny termin dziesięciu dni roboczych został ustanowiony w rozporządzeniu podstawowym w celu zagwarantowania przestrzegania praw zainteresowanych stron i bezpieczeństwa prawnego. Obowiązek prawidłowego skonsultowania się z państwami członkowskimi w ramach komitetu doradczego stanowi istotny wymóg formalny, ponieważ może on mieć skutki dla treści przyjętego aktu końcowego. Konsultacja z państwami członkowskimi w ramach komitetu doradczego mogłaby doprowadzić Komisję do zmiany jej stanowiska.

87 Skarżąca dodaje, że zwrot dokonany przez Komisję w zakresie definicji odnośnego produktu otworzył „całkowicie nową debatę", w odniesieniu do której członkowie komitetu doradczego potrzebowali czasu, aby się przygotować.

88 Rada kwestionuje zasadność argumentów skarżącej.

— Ocena Sądu

89 Z akt sprawy wynika, że w trakcie posiedzenia w dniach 19 i 20 lipca 2006 r. komitet doradczy wypowiedział się w kwestii propozycji środków ostatecznych Komisji na podstawie informacji, o których państwa członkowskie zostały poinformowane dopiero 14 lipca 2006 r.

90 Z powyższego wynika, że sprzecznie z przepisami z art. 15 ust. 2 rozporządzenia podstawowego państwa członkowskie nie otrzymały w terminie dziesięciu dni roboczych przed posiedzeniem komitetu doradczego wszystkich informacji istotnych dla wypowiedzenia się w kwestii decyzji Komisji o wyłączeniu trzydrzwiowych lodówek z definicji odnośnego produktu.

91 Niemniej jednak owo naruszenie terminu ustalonego w art. 15 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie może samo w sobie stanowić naruszenia istotnych wymogów formalnych, które mogłoby pociągać za sobą niezgodność z prawem procedury konsultacji z państwami członkowskimi w ramach komitetu doradczego, a w związku z tym niezgodność z prawem definicji odnośnego produktu przyjętej w zaskarżonym rozporządzeniu.

92 Zgodnie bowiem z motywem 17 rozporządzenia nr 461/2004, które zmieniło w tym zakresie rozporządzenie podstawowe, informacje podawane do wiadomości państw członkowskich „należy" wysyłać co najmniej na 10 dni przed datą posiedzenia ustaloną przez przewodniczącego komitetu doradczego, „aby zapewnić państwom członkowskim wystarczającą ilość czasu na rozważenie tych informacji".

93 Z treści tego motywu, a w szczególności z użycia trybu warunkowego („powinny") wynika, że dochowanie tego terminu nie zostało obarczone sankcją nieważności procedury konsultacji z państwami członkowskimi w ramach komitetu doradczego, lecz wręcz przeciwnie: iż wymogi art. 15 ust. 2 rozporządzenia podstawowego mogą zostać spełnione, jeżeli państwa członkowskie rzeczywiście dysponują wystarczającym czasem dla oceny informacji, które zostały im podane do wiadomości przez przewodniczącego komitetu doradczego (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie T-317/02 FICF i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4325, pkt 188 i przytoczone tam orzecznictwo).

94 Tymczasem skarżąca nie ustaliła, że państwa członkowskie zostały pozbawione czasu niezbędnego dla prawidłowego zapoznania się z informacjami dotyczącymi nowej definicji odnośnego produktu przyjętej przez Komisję oraz że komitet doradczy nie mógł wydać swojej opinii po pełnym zapoznaniu się ze sprawą.

95 Przeciwnie, z akt sprawy wynika, że kwestia dotycząca definicji odnośnego produktu została szczegółowo przedyskutowana przez przedstawicieli państw członkowskich podczas poszczególnych posiedzeń komitetu doradczego, które odbyły się podczas dochodzenia, oraz że o definicji tej była również mowa w dokumentach dotyczących środków ostatecznych przekazanych przez Komisję państwom członkowskim w dniu 5 lipca 2006 r.

96 W związku z tym należy przyjąć wniosek, że niedochowanie terminu ustalonego w art. 15 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie mogło mieć wpływu na wynik procedury konsultacyjnej ani też w związku z tym na definicję odnośnego produktu zawartą w zaskarżonym rozporządzeniu (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 10 lipca w sprawie T-69/89 RTE przeciwko Komisji, Rec. s. II-485, pkt 27; z dnia 27 listopada 1997 r. w sprawie T-290/94 Kaysersberg przeciwko Komisji, Rec. s II-2137, pkt 88).

97 Tym samym Republika Włoska na próżno podniosła w trakcie rozprawy, że uchybienie rzeczonemu terminowi pozbawiło członków komitetu doradczego możliwości skutecznego zakwestionowania zmiany definicji odnośnego produktu.

98 W tym zakresie należy również podnieść, iż Rada wyjaśniła, co nie zostało zakwestionowane, że o ile niektóre państwa członkowskie wystąpiły i otrzymały w trakcie tego posiedzenia dodatkowy termin upływający w dniu 27 lipca 2006 r. na przedstawienie na piśmie ich stanowiska co do propozycji Komisji dotyczącej środków ostatecznych, to jednak żadne z nich nie oświadczyło, iż termin ten był niewystarczający, ani też nie wniosło o udzielnie kolejnego dodatkowego terminu na wypowiedzenie się.

99 W tych okolicznościach należy oddalić drugi zarzut.

W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia w zakresie definicji odnośnego produktu

— Argumenty stron

100 Skarżąca twierdzi, że uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia w zakresie definicji odnośnego produktu, która została w nim ostatecznie przyjęta, nie pozwala jej zrozumieć ani zakwestionować zasadności ostatecznych ustaleń dokonanych w tym przedmiocie przez Radę i Komisję oraz nie umożliwia Sądowi sprawowania kontroli sądowej w tym zakresie.

101 Z uwagi na istotny i późny zwrot Komisji w jej definicji odnośnego produktu, uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia jest niewystarczające dla umożliwienia zrozumienia rozumowania przyjętego w odpowiedzi na szeroko rozwiniętą argumentację i przedstawione dowody w odniesieniu do tego pojęcia przez okres przekraczający jeden rok.

102 Zamiast ograniczać się do ustanowienia nowej definicji odnośnego produktu w oparciu o wcześniej użyte fakty i dowody, instytucje powinny były wyjaśnić, dlaczego kryterium konfiguracji wewnętrznej dużych chłodziarko-zamrażarek, oparte jedynie na ich cechach fizycznych, powinno zastąpić kryterium dotyczące ich cech zewnętrznych, to znaczy obecności co najmniej dwóch drzwi wahadłowych umieszczonych jedne obok drugich, które do tej chwili było uznawane za właściwe ze względu, z jednej strony, na ich cechy fizyczne oraz ze względu na ich odbiór przez konsumenta, z drugiej strony.

103 Instytucje nie mogły po prostu wykluczyć tego ostatniego kryterium, w sytuacji gdy zainteresowane strony i Komisja gwałtownie nad nim dyskutowały i zostało ono uznane za istotny filar pierwotnej definicji odnośnego produktu. Powód, według którego odbiór przez konsumentów nie miał już decydującego znaczenia, nie został wystarczająco uzasadniony. Jeżeli instytucje Unii odrzucają, tak jak w niniejszej sprawie, sprzeczne ankiety konsumenckie, to powinny one wyjaśnić, w jaki sposób taka sprzeczność stanowi dla nich problem.

104 Z motywów zaskarżonego rozporządzenia wynika, że instytucje Unii postanowiły o wykluczeniu trzydrzwiowego modelu z definicji odnośnego produktu po bardziej dogłębnej analizie stanowiska niektórych instytutów badawczych i instytucji klasyfikacyjnych w świetle dodatkowych dowodów przedstawionych przez LG po podaniu do wiadomości dokumentu dotyczącego ostatecznych ustaleń.

105 Tymczasem, po pierwsze, LG nie przedstawiła żadnego dodatkowego dowodu, lecz ograniczyła się do potwierdzenia, że wewnętrzna konfiguracja produktu miała większe znaczenie niż jego zewnętrzne cechy fizyczne, oraz do przekazania pisma jednego instytutu z dnia 10 lipca 2006 r. potwierdzającego opinię przedstawioną Komisji w kwietniu 2006 r., zarzucając Komisji, iż nie dostosowała się do tej opinii w dokumencie dotyczącym ostatecznych ustaleń.

106 Po drugie, Rada i Komisja nie wyjaśniły, dlaczego stanowiska wyrażone przez niektóre instytuty badawcze i instytucje klasyfikacyjne, które w większości klasyfikują chłodziarko-zamrażarki „side-by-side" na podstawie ich konfiguracji wewnętrznej, a nie ze względu na układ drzwi, doprowadziły je do wniosku, iż z punktu widzenia cech fizycznych trzydrzwiowy model nie może zostać uznany za stanowiący część segmentu chłodziarko-zamrażarek „side-by-side". Ponadto nie zweryfikowały one autorytetu, jaki mają owe instytucje zaklasyfikowane jako „główne".

107 Ponadto Rada i Komisja powinny były wyjaśnić, dlaczego niektóre dowody znajdujące się w aktach od października 2005 r. nie zostały uznane za przekonujące dla dochodzenia oraz dlaczego nie uwzględniono również i innych dowodów, takich jak publikacje niezależnych stowarzyszeń konsumenckich, z których niektóre wyraźnie dotyczą trzydrzwiowych chłodziarko-zamrażarek.

108 Skarżąca dodaje, że w praktyce instytucje nie tworzą rozróżnień w ramach definicji odnośnego produktu, chyba że istnieją „wyraźne linie podziału" pomiędzy różnymi segmentami. Tymczasem w niniejszej sprawie brak jest „wyraźnych linii podziału" pomiędzy chłodziarko-zamrażarkami „side-by-side" mającymi dwoje drzwi oraz chłodziarko-zamrażarkami „side-by-side" mającymi troje drzwi. Instytucje nie wyjaśniły, dlaczego w braku „wyraźnych linii podziału" poczuły się w obowiązku dokonać swojego własnego rozróżnienia.

109 Wreszcie skarżąca przypuszcza, że „gwałtowny" zwrot instytucji został spowodowany „last-minute lobbying" [lobbingiem ostatniej chwili], o którym nie ma mowy w uzasadnieniu zaskarżonego rozporządzenia.

110 Rada kwestionuje zasadność argumentacji skarżącej.

— Ocena Sądu

111 Należy przypomnieć, że uzasadnienie aktu instytucji Unii powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji oraz bronić swych praw, a sądowi dokonać jej kontroli (wyrok Sądu z 27 września 2005 r. w sprawach połączonych

T-134/03 i T-135/03 Common Market Fertilizers przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3923, pkt 156).

112 Wymóg uzasadnienia trzeba oceniać w zależności od okoliczności sprawy, w szczególności treści aktu, charakteru powołanych argumentów i interesu, jaki mogą mieć w uzyskaniu wyjaśnień adresaci lub inne osoby, których akt dotyczy bezpośrednio i indywidualnie (wyrok Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. s. I-1719, pkt 63).

113 Kwestia, czy uzasadnienie danego aktu jest wystarczające, powinna być oceniana nie tylko ze względu na jego treść, ale także ze względu na jego kontekst oraz ogół przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (wyrok Trybunału z dnia 29 lutego 1996 r. w sprawie C-56/93 Belgia przeciwko Komisji, Rec. s. I-723, pkt 86; ww. wyrok w sprawie Kaysersberg przeciwko Komisji, pkt 150).

114 Jeżeli rozporządzenie ustanawiające, tak jak w niniejszej sprawie, ostateczne cła antydumpingowe wchodzi w systematyczne ramy ogółu środków, nie można wymagać, aby jego uzasadnienie określało poszczególne elementy stanu faktycznego i prawnego stanowiące przedmiot rozporządzenia, niekiedy bardzo liczne i złożone, ani też aby instytucje zajęły stanowisko co do wszystkich argumentów podniesionych przez zainteresowanych. Przeciwnie, wystarczy, aby autor aktu przedstawił okoliczności faktyczne i względy prawne mające istotne znaczenie dla kontekstu zaskarżonego rozporządzenia.

115 Oczywiście uzasadnienie rozporządzenia ustanawiającego cła antydumpingowe powinno być oceniane z uwzględnieniem zwłaszcza informacji, które zostały podane do wiadomości zainteresowanych przez instytucje Unii, oraz uwag przedstawionych przez nie w trakcie dochodzenia. Niemniej jednak instytucje nie mają obowiązku szczególnego uzasadniania braku uwzględnienia poszczególnych argumentów przedstawionych przez zainteresowanych. Wystarczy, aby rozporządzenie zawierało jasne

uzasadnienie głównych ocenianych kwestii, ponieważ takie uzasadnienie może wyjaśniać powody, dla których zostały odrzucone odnośne argumenty podniesione przez strony w trakcie postępowania administracyjnego.

116 Ponadto rozporządzenie ustanawiające cła antydumpingowe w ramach dochodzenia musi być uzasadnione jedynie w odniesieniu do ogółu okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla zawartej w nim oceny. Celem obowiązku uzasadnienia nie jest wyjaśnienie zmiany stanowiska instytucji w toku postępowania administracyjnego, jak również nie jest nim wyjaśnienie różnic między rozwiązaniem przyjętym w dokumencie końcowym w stosunku do stanowiska tymczasowego widniejącego w dokumentach przedstawionych zainteresowanym stronom w toku tego postępowania w celu umożliwienia im zapoznania się z ich uwagami. Obowiązek ten nie oznacza również, że instytucja musi wyjaśnić, w jakim zakresie stanowisko rozważane na pewnym etapie postępowania administracyjnego okazało się w ostatecznym rozrachunku bezzasadne.

117 W niniejszej sprawie, tak jak to wynika z motywów 10 i 11 zaskarżonego rozporządzenia, definicja odnośnego produktu opiera się na podwójnym założeniu: tradycyjnego podziału rynku chłodziarko-zamrażarek na trzy segmenty (zob. pkt 6 powyżej) oraz „wyraźnej linii podziału" pomiędzy tymi trzema segmentami.

118 W celu ustalenia, czy duże trzydrzwiowe lodówki należą do segmentu lodówek „z zamrażalnikiem na dole", czy też do segmentu lodówek „side-by-side", Komisja w pierwszej kolejności w motywie 13 zaskarżonego rozporządzenia zdefiniowała odnośny produkt na podstawie cech zewnętrznych, to znaczy na podstawie obecności przynajmniej dwóch oddzielnych drzwi zewnętrznych umieszczonych jedne obok drugich, opierając się jednocześnie na cechach fizycznych produktu oraz jego odbiorze przez konsumenta, podczas gdy skarżąca określiła i przedstawiła model trzydrzwiowy jako lodówkę „side-by-side".

119 W tym samym motywie wyjaśniono, że we wstępnej fazie dochodzenia Komisja nie przyjęła, że odmienna konfiguracja komory mrożącej i chłodzącej w lodówkach „side-by-side" oraz w modelu trzydrzwiowym, w braku niezbitego dowodu i powszechnie używanej definicji lodówek „side-by-side", stanowi kryterium podziału pozwalające na wykluczenie modelu trzydrzwiowego z definicji odnośnego produktu.

120 Tak jak to wynika z motywu 14 zaskarżonego rozporządzenia, Komisja uznała jednak, iż w toku dochodzenia należy dokonać szerszej oceny stanowisk wyrażonych przez najważniejsze instytuty badawcze i instytucje klasyfikacyjne, z których większość klasyfikowała chłodziarko-zamrażarki „side-by-side" na podstawie konfiguracji wewnętrznej, a nie na podstawie mocowania drzwi.

121 W tym samym motywie wyjaśnia się, że Komisja w ten sposób zmuszona została do przeglądu definicji odnośnego produktu przyjętej w rozporządzeniu ostatecznym i do ostatecznego wykluczenia, na podstawie jego cech fizycznych, trzydrzwiowego modelu z segmentu lodówek „side-by-side", tak jak to wynika z motywu 15 zaskarżonego rozporządzenia.

122 W tym względzie w motywie 14 zaskarżonego rozporządzenia wyjaśnia się, iż Komisja wyłączyła kryterium odbioru przez konsumenta jako niewłaściwe dla dostarczenia jasnego wniosku na rzecz włączenia trzydrzwiowych lodówek do definicji odnośnego produktu lub przeciwko takiemu włączeniu ze względu na sprzeczne wyniki badań konsumentów przedstawionych przez skarżącą i producentów wspólnotowych na poparcie ich odpowiednich stanowisk.

123 W tych okolicznościach, tak jak to wynika z motywu 15 zaskarżonego rozporządzenia, instytucje uznały, że trzydrzwiowy model należy do segmentu lodówek z zamrażalnikiem na dole, a nie do segmentu lodówek „side-by-side".

124 W związku z tym należy uznać, że instytucje w wystarczający sposób umotywowały swoją decyzję o wykluczeniu trzydrzwiowych chłodziarko-zamrażarek z definicji odnośnego produktu poprzez wskazanie, iż badania konsumentów były sprzeczne, ponieważ ze stwierdzenia tego wynika, iż ze względu na istnienie takiej sprzeczności nie można było wyciągnąć z tych badań żadnego niepodważalnego wniosku odnośnie do kryterium dotyczącego postrzegania przez konsumenta.

125 Po stwierdzeniu niemożliwości wypowiedzenia się na podstawie kryterium dotyczącego postrzegania przez konsumenta instytucje wypowiedziały się na podstawie stanowisk najważniejszych instytutów badawczych i instytucji klasyfikacyjnych, które w większości klasyfikują lodówki „side-by-side" na podstawie ich wewnętrznej konfiguracji, a nie na podstawie umocowania drzwi.

126 Takie odniesienie stanowi wystarczające uzasadnienie definicji odnośnego produktu przyjętej w zaskarżonym rozporządzeniu.

127 W związku z tym skarżąca niesłusznie zarzuca instytucjom, iż nie wyjaśniły one, dlaczego w braku „wyraźnych linii podziału" pomiędzy chłodziarko-zamrażarkami „side-by-side" mającymi dwoje drzwi oraz chłodziarko-zamrażarkami „side-by-side" mającymi troje drzwi dokonały one własnego podziału: podnosząc, iż główna cecha chłodziarko-zamrażarek „side-by-side" polega na ułożeniu komór, instytucje tym samym ustanowiły to kryterium jako linię podziału pomiędzy chłodziarko-zamrażarkami „side-by-side" oraz trzydrzwiowymi chłodziarko-zamrażarkami, bez potrzeby dalszych wyjaśnień w tym zakresie.

128 Należy ponadto przypomnieć, że brak uzasadnienia lub niewystarczające uzasadnienie stanowi zarzut oparty na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych, który należy odróżnić od zarzutu opartego na wadliwości powodów decyzji, który należy rozpatrywać w ramach kontroli zasadności tej decyzji (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, pkt 67; zob. również podobnie wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2009 r. w sprawie T-48/04 Qualcomm przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2029, pkt 179).

129 Dla wykonania obowiązku uzasadnienia wystarczyło zatem, aby instytucje przedstawiły, tak jak to uczyniły, powody przyjęte przez nie przy ostatecznym wykluczeniu trzydrzwiowych chłodziarko-zamrażarek z definicji odnośnego produktu, w przeciwieństwie do definicji przyjętej pierwotnie, na której prowizoryczne uregulowanie wskazywał wyraźnie między innymi motyw 17, bez konieczności omawiania, w celu uzasadnienia tego wykluczenia, wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych poruszonych w trakcie procedury administracyjnej.

130 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia w zakresie definicji odnośnego produktu umożliwiło skarżącej, która ponadto była ściśle zaangażowana w procedurę administracyjną, a w związku z tym była zaznajomiona z problemem definicji odnośnego produktu, zrozumienie i zakwestionowanie zasadności ostatecznie przyjętego rozwiązania, a Sądowi pozwoliło na wykonanie kontroli sądowej w tym zakresie, tak jak to wynika ponadto z oceny czwartego zarzutu.

131 W związku z tym nie można w żadnym wypadku powoływać się skutecznie na argument skarżącej, zgodnie z którym zmiana definicji odnośnego produktu została spowodowana poprzez „last-minute lobbying", o którym nie ma mowy w uzasadnieniu zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ z ogółu powyższych rozważań wynika, że zaskarżone rozporządzenie w wystarczający sposób przedstawia okoliczności faktyczne i prawne mające znaczenie dla dokonanej w nim oceny.

132 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy oddalić trzeci zarzut.

W przedmiocie zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia prawa przy wyborze metody definiowania odnośnego produktu

— Argumenty stron

133 Skarżąca twierdzi, że metoda definicji odnośnego produktu narusza art. 1 ust. 1, 4 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Rada nie wzięła pod uwagę postrzegania przez konsumenta.

134 Skarżąca podnosi bowiem, że różnice pod względem cech fizycznych spornych lodówek są do tego stopnia znikome, ze nie mają one wpływu na ostateczne korzystanie z produktu. Tymczasem różnice fizyczne nie uzasadniają rozróżnienia produktów, chyba że mają one znaczenie dla konsumenta. W ten sposób, ponieważ różnice pod względem cech fizycznych lodówek nie mają wpływu na ostateczne korzystanie z nich, instytucje nie mogły zignorować ich znikomego wpływu na postrzeganie przez konsumenta. W związku z tym Rada naruszyła prawo, odrzucając dowody dotyczące postrzegania przez konsumentów w niniejszej sprawie.

135 W tym zakresie skarżąca podnosi, że w rozporządzeniu (EWG) nr 1418/88 z dnia 17 maja 1988 r. ustanawiającym tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz szeregowych uderzeniowych drukarek igłowych z Japonii (Dz.U. L 130, s. 12) sama Komisja przyznała, iż drobne różnice niedotyczące podstawowych cech fizycznych i technicznych produktów powinny umożliwiać wykluczenia podobieństwa produktów jedynie w przypadku, gdy różnice te skutkują tym, iż zastosowanie odnośnych produktów, korzystanie z nich lub ich postrzeganie przez klientów są bardzo różne (motyw 12 rozporządzenia nr 1418/88). W zakresie, w jakim instytucje Unii uznały, że dowody dotyczące postrzegania przez konsumentów nie były przekonujące, powinny one przyjąć szerszą definicję odnośnego produktu, obejmującą trzydrzwiowe lodówki.

136 Skarżąca wyjaśnia, że nie kwestionuje ona oceny faktycznej dokonanej przez Radę w celu zdefiniowania odnośnego produktu i ogranicza się do podniesienia naruszenia prawa w odniesieniu do metody, jaką posłużono się przy definiowaniu odnośnego produktu.

137 Rada kwestionuje zasadność niniejszego zarzutu.

— Ocena Sądu

138 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że celem definicji produktu objętego dochodzeniem antydumpingowym jest wypracowanie listy produktów, które w danym przypadku będą obciążone cłem antydumpingowym. Dla celów tej operacji instytucje mogą wziąć pod uwagę kilka czynników, takich jak cechy fizyczne, techniczne

i chemiczne produktów, ich wykorzystanie, zamienność, postrzeganie przez konsumentów, kanały dystrybucji, proces wytwarzania, koszty produkcji i jakość.

139 W niniejszej sprawie, tak jak to wynika z analizy zarzutu trzeciego, Rada stwierdziła w motywie 13 zaskarżonego rozporządzenia, że od czasu wszczęcia dochodzenia przez Komisję ocena odnośnego produktu została dokonana z uwzględnieniem zarówno cech fizycznych i technicznych spornego produktu, jak i jego postrzegania przez konsumentów. W motywie 14 zaskarżonego rozporządzenia, po ocenie dowodów, a także stanowisk wyrażonych przez instytuty badawcze i instytucje klasyfikacyjne, przemawiających za definicją segmentu lodówek „side-by-side" na podstawie wewnętrznej konfiguracji komór, a nie na podstawie sposobu umocowania drzwi, Rada doszła do wniosku, że z punktu widzenia cech fizycznych nie można uznać modelu trzydrzwiowego za stanowiący część segmentu chłodziarko-zamrażarek „side-by-side". Następnie po analizie postrzegania przez konsumenta Rada uznała, że dowody przedstawione w tym zakresie przez skarżącą i przedsiębiorców wspólnotowych „były wzajemnie sprzeczne", tak że nie pozwalały na wyprowadzenie jasnego wniosku przy definiowaniu odnośnego produktu.

140 Należy również stwierdzić, że w przeciwieństwie do tego, co twierdzi skarżąca, Rada zbadała dowody dotyczące postrzegania przez konsumenta, jednakże doszła do wniosku, iż dowody te były sprzeczne i że w związku z tym nie były one niezbite przy definiowaniu odnośnego produktu. Tym samym należy odrzucić argument skarżącej, zgodnie z którym Rada pominęła postrzeganie przez konsumentów, jako bezpodstawny.

141 Jeżeli chodzi o tezę skarżącej, zgodnie z którą różnice fizyczne tylko wtedy uzasadniają rozróżnienie produktów, gdy mają znaczenie dla konsumenta, to należy zauważyć, że nie znajduje ona poparcia ani w rozporządzeniu podstawowym, ani w orzecznictwie. W rzeczywistości bowiem, tak jak to wynika z pkt 138 powyżej, instytucje Unii mogą wziąć pod uwagę różne czynniki przy definiowaniu odnośnego produktu,

wśród których cechy fizyczne, techniczne i chemiczne produktów zajmują oczywiście istotne miejsce, przy czym niekoniecznie mają pierwszeństwo. W żadnym razie nie można uznać, że różnice pod względem cech fizycznych lub technicznych mają znaczenie tylko wtedy, gdy znajdują one odzwierciedlenie w postrzeganiu przez konsumenta.

142 Następnie jeżeli chodzi o twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym różnice pod względem cech fizycznych i technicznych lodówek miałyby być znikome lub subtelne, to wystarczy zauważyć, że takie ustalenie faktyczne nie pojawia się w zaskarżonym rozporządzeniu. Przeciwnie, z motywów 14 i 15 rzeczonego rozporządzenia wynika, że przy ocenie cech fizycznych lodówek Rada nadała większe znaczenie ich konfiguracji wewnętrznej niż umocowaniu drzwi, a następnie uznała, że stwierdzone w ten sposób różnice uzasadniają brak uznania modelu trzydrzwiowego za stanowiący część segmentu chłodziarko-zamrażarek „side-by-side". Tymczasem skarżąca w sposób wyraźny powstrzymuje się od kwestionowania ustalenia faktycznego dokonanego przez Radę.

143 W związku z tym należy stwierdzić, że założenie, na którym opiera się argumentacja skarżącej, zgodnie z którym cechy fizyczne i techniczne ocenianych produktów pozwalają na stwierdzenie tylko niewielkich różnic, opiera się tylko na zwykłym twierdzeniu, na poparcie którego nie przedstawiono żadnego dowodu potwierdzającego jego prawdziwość.

144 Z tego powodu należy również oddalić twierdzenie, zgodnie z którym ponieważ dowody dotyczące postrzegania przez konsumentów nie zostały uznane jako niezbite, do definicji odnośnego produktu należało włączyć trzydrzwiowe lodówki.

145 Z uwagi na powyższe należy oddalić czwarty zarzut.

146 Z powyższego wynika, że skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

147 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

148 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniami Rady i LG, obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę i LG.

149 CECED ponosi własne koszty postępowania.

150 Ponadto zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania, państwa członkowskie oraz instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają swoje własne koszty.

151 W związku z tym Republika Włoska i Komisja pokrywają swoje własne koszty postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Whirlpool Europe Srl pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej i LG Electronics, Inc.

3) Republika Włoska i Komisja Europejska oraz Europejskie Stowarzyszenie producentów AGD (CECED) pokrywają swoje własne koszty postępowania.

Meij Vadapalas Truchot

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 września 2010 r.

Podpisy

Spis treści

Ramy prawne ... II - 5013

Okoliczności postania sporu ... II - 5017

1. Rynek będący przedmiotem postępowania ... II - 5017

2. Wstępna faza postępowania ... II - 5018

3. Rozporządzenie tymczasowe ... II - 5020

4. Późniejsza faza postępowania ... II - 5021

5. Dokument zawierający ostateczne ustalenia ... II - 5022

6. Dokument w sprawie zmiany ostatecznych ustaleń ... II - 5023

7. Zaskarżone rozporządzenie ... II - 5025

Przebieg postępowania i żądania stron ... II - 5026

Co do prawa ... II - 5030

1. W kwestii zarzucanego naruszenia art. 116 § 6 regulaminu ... II - 5030

2. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności ... II - 5031

W przedmiocie dopuszczalności ... II - 5031

Argumenty stron ... II - 5031

Ocena Sądu ... II - 5032

Co do istoty ... II - 5032

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony skarżącej w odniesieniu do wykluczenia trzydrzwiowych lodówek z definicji odnośnego produktu ... II - 5033

— Argumenty stron ..... II - 5033

— Ocena Sądu ..... II - 5035

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego braku skonsultowania się „we właściwym czasie" z państwami członkowskimi w ramach komitetu doradczego w kwestii wykluczenia trzydrzwiowych lodówek z definicji odnośnego produktu. ..... II - 5038

— Argumenty stron ..... II - 5038

— Ocena Sądu ..... II - 5039

W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia w zakresie definicji odnośnego produktu ..... II - 5042

— Argumenty stron ..... II - 5042

— Ocena Sądu ..... II - 5044

W przedmiocie zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia prawa przy wyborze metody definiowania odnośnego produktu ..... II - 5050

— Argumenty stron ..... II - 5050

— Ocena Sądu ..... II - 5051

W przedmiocie kosztów ..... II - 5054